

လုပ်၍ လွင့်သောကမ္ဘာ

စံပယ်ဖြူနု

အသက်တမျှ ချစ်ခင်မြတ်နိုးရသူကို အိပ်မက်၌ သာ မြင်တွေ့ခွင့်
ရတော့ခြင်းသည် အကြင်သူတစ်ဦးအတွက် ကြီးစွာသော
ဆင်းရဲမည်၏။

ညက အိပ်မက်မှာ အမေ့ကိုမြင်သည် ။

အမေသည် ချိုသော အပြုံးနှင့်၊ ငြိမ်းချမ်းလှပသော မျက်နှာနှင့်။
မဆုံးပါးမီ အသက်အရွယ်အတိုင်း တည်မြဲ။ သုံးနှစ်မျှ ကြာခဲ့သော
အချိန်သည် အိပ်မက်တွင် ရေးရေးမျှပင် အရာမထင်ချေ။ အမေနှင့်
မနေ့တစ်နေ့ကမှ ခွဲခွာခဲ့ရသလိုသာ ငြိမ်း ခံစားမိပါသည် ။

ပန်းစုံခင်းသော လမ်းမှာ ငြိမ်းတစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခိုက်
မလှမ်းမကမ်းမှာ အမေ့ကို မြင်သည် ။ ဖြူသော ဝတ်စုံဆင်ကာ
အဝါနုရောင် ပန်းပွင့်ကလေးများ ပွင့်သော သစ်ပင်ရိပ်အောက်
အေးအေးလူလူ ထိုင်နေသည့် အမေ့ကိုမြင်သည် ။ အဖြူ၊ အဝါနု၊
အစိမ်းတို့ ရောသော လွမ်းစရာပန်းချီ။

အမေသည် ငြိမ်းအား လက်မပြ၊ မခေါ်ငင်။ အပြုံးနှင့်သာ
ကြိုလင့်ပါသည် ။

အမေ့ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဒါအိပ်မက်ပဲဟု ငြိမ်း သိနေသည် ။
ဘာကြောင့် သိနေမှန်းတော့ မရေရာ။ အလိုလို ခံစားသိတယ်များ

ဆိုရမလား။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ မြင်မက်ရစဉ် ခဏငယ်မျှသော အချိန် အတွင်းမှာ အိပ်မက်ကို အိပ်မက်လို့ သာ ငြိမ်းခံစားယုံကြည်ချင်ပါသည်။ ဆုံးတော့မှ ၊ နီးတော့မှ သာ သိပါစေပေါ့။ တဒင်္ဂပဲဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်းလည်း ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်ချင်သားပါပဲ။

သို့သော် ဆိုခဲ့သလိုပင် အိပ်မက်ဟု ငြိမ်း သိနေပါသည်။ ။

ငြိမ်းသည် ပျော်ရွှင်လှိုက်လှဲခြင်း၊ တစ်ဖက်မှာ တော့ ရင်နင့်နာခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ။ ခြေလှမ်းတို့ ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း အမေအနီးသို့ ရောက်ရသည်။ ။ 'အမေ' ဟု တစ်ခွန်း ခေါ်ကာ ရင်ခွင်သို့ ဝင်သည်။ ။ မျက်ရည်တို့ သည် ငြိမ်း၏ ပါးပြင်ထက် မိုးပွင့်တို့ အလှအယက် ခုန်ဆင်းသလို ပြိုကျလာတော့သည်။ ။

လူတစ်ယောက်မှာ သူ့ကိုယ်သူ မွန်းကျပ် ပိတ်လှောင်နေတယ် ထင်ရလောက်အောင် စိတ်အာရုံဝေဝါးတဲ့ အခိုက်အတန့် မရှိ မဟုတ် ရှိ မှာပဲဆိုရင် ငြိမ်းအတွက်တော့ အဲဒါ အခုအချိန်ပါပဲ အမေရယ်။ ငြိမ်းက တစ်ယောက်တည်းရယ်။ မေးခွန်းတွေအများကြီး ပိုက်ပြီး တစ်ယောက်တည်းရယ်။

စကားလုံးများ စွာသည် ရှိုက်ငင်ခြင်းနှင့် နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ဖြစ်လျက် ရှိသော ငြိမ်း၏ ရင်တွင်း၌ တွန်းထိုးလှုပ်ရှားနေပါသည်။ ။ ငြိမ်းသည် မျက်လုံး အစုံကို မိဖိုတ်ထားသည်။ ။ ပါးပြင်သည် စွတ်စိုအေးစက်လျက်။ ငြိမ်း၏ နှလုံးကတော့ ပူနွေးခုန်လှုပ်လျက်။ နှုတ်ခမ်းကိုမူ တင်းတင်းသာ စေ့ထားမိသည်။ ။

ခဏလေးပဲ တွေ့ရတဲ့ ဟာ အမေ့ကို မပြောတော့ပါဘူးလေ။

ထိုခဏဝယ် နူးညံ့သော အထိအတွေ့သည် ငြိမ်း၏ ဆံစထက်မှ သည် ပါးပြင်သို့ ရွှေ့လာသည်။ ။ အမေသည် ငြိမ်း၏ ပါးပြင်ထက်က

မျက်ရည်စတို့ ကို ဖွဖွညင်သာ သုတ်လျက်။

"ငြိမ်း အမေ့ကို အရမ်း လွမ်းတာပဲ"

ငြိမ်း၏ အသံမှာ ရှိုက်ငင်ခြင်းနှင့် ရောလျက်ရှိသည် ။ သည် တစ်ခွန်းကိုသာ အထပ်ထပ်ဆိုမိသည် ။ ဘယ်နှကြိမ်လောက်များ ရှိမှာ ပါလိမ့်။ ခြောက်ကြိမ်လား၊ ခုနှစ်ကြိမ်လား မရေရာ။

အမေသည် ငြိမ်း၏ နဖူးပြင်ကို နွေးနွေးဖွဖွ ရှိုက်နမ်းလိုက်သည် ။ အမေလည်း လွမ်းတာပေါ့ သမီးရယ်တဲ့ ။

အိပ်မက်သည် အိပ်မက် ဝိသစ္စာပင် တသလွမ်းမောဖွယ်သော ထိုနေရာမှာ တိခနဲ ရပ်လိုက်တော့သည် ။

ငြိမ်းသည် ရှိုက်ငင်လျက်ပင် နိုးလာသည် ။ ပါးပြင်သည် စွတ်စိုအေးမြဆဲ။ ရင်သည် တလှိုက်လှိုက်ရှိဆဲ။ နဖူးပြင်မှာ တော့ အမေ့အနမ်းကပ်၍ ပါလာသလို နွေးတေးတေး။

ရင်ခုန်နွေးသော စိတ်နှင့်ပင် ပြတင်းဝနှင့် တိုးဝင်သည့် နေခြည်ကို စိတ်မှတ်မဲ့ ငေးကာ နဖူးပြင်ကို ဖွဖွ စမ်းမိသည် ။ နောက်တော့ စိတ်လွတ်မြောက်ရာ ရလိုရငြား ကြိုးပမ်းသူကို ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်ချလိုက်သည် ။ သို့သော် သောကသည် ပင့်သက်၌ တစ်စွန်းတစ်စမျှပင် ရောနှောပါမသွားချေ။

ငြိမ်းသည် မျက်ရည်စ ကျန်နေသေးသလို ထပ်ချက်မျှ ရှိုက်ငင်လိုက် ပြန်သည် ။

အိပ်မက်က နိုးထခဲ့ပြီး ဆိုပေမယ့် လုံးလုံး မလွတ်မြောက်သေး။

ငြိမ်းအတွက်တော့ ကျင်လည်ရသော ပြင်ပကမ္ဘာသည် အိပ်မက်နှင့် တိုက်ရိုက်များ ချိတ်ဆက်နေရောသလား။ တကယ့်ဘဝက စိုးရိမ်ပူပန်မှု၊

ချောက်ချားမှု၊ အားငယ်မှု စသော အရောင်စုံ စိတ်ခံစားမှုတို့ သည် မသိစိတ်မှာ ပူးတွယ်ကပ်လျက် အိပ်မက်သို့တိုင် အရိပ်ပမာ လိုက်သည် ထင်၏။

တကယ့်ကမ္ဘာက လူများ စကားသံများ ခံစားမှု၏။

ငြိမ်းသည် မကြာသေးမီ ရက်အချို့က အိပ်မက်မှာ သူစိမ်းအမျိုးသမီး တစ်ဦးကို မြင်သည် ။

သည် နေတော့ဖြင့် အမေ့ကို မက်ပါသည် ။

အိပ်မက်တို့ သည် မက်ပုံလည်း မတူ။ အိပ်မက်မှာ ပေါ်ပါက်သော ခံစားမှု လှိုင်းရိပ်ချင်းလည်း မတူ။ လားလားမျှ မတူ။

သို့သော် ရင်နှင့်နာလျက် မျက်ရည်တွေတွေကျရတာကတော့ အိပ်မက်နှစ်ခုစလုံးမှာ တစ်ထပ်တည်းကျအောင် တူပါပေသည် ။

ကုန်လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်တာအတွင်း အမေ့ကို အချိန်နှင့်အမျှ သတိရပါသည် ဟု တော့ ငြိမ်း မဆိုနိုင်။ သို့သော် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်းမှာ တော့ အလွမ်းက လူကို ဆုပ်ခြေသလို လှိုက်ခနဲ နွမ်းလျရလေသည် ။

အထူးသဖြင့် အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ် ကြုံကြိုက်လာတိုင်း ငြိမ်းမှာ တိုင်ပင်စရာ မိသားစုဝင် မရှိ။ ဟိုတုန်းကတော့ အမေသည် ငြိမ်း၏ ဟစ်တိုင်။ အတိုင်ပင်ခံ မိခင်။ ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်စေ၊ ဝမ်းမြောက်စရာ ဖြစ်စေ အမေသာ ဦးဆုံး သိခွင့်ရစမြဲပါပဲ။

ခုတော့ အမေ မရှိတော့သော အိမ်ဝယ် ငြိမ်းမှာ အရေးဟယ် အကြောင်းဟယ်ဆို အဖော်မဲ့သလို ရှိရပါသည်။ ။ တစ်မိုးအောက် အတူနေသော အဖေနှင့် ကြီးမေအပေါ်လည်း အမေ့လို အားကိုးအားထား ပြုလိုစိတ်၊ မှီလိုစိတ်မျိုး မရှိလှ။ အိမ်ထောင်ခွဲခဲ့ပြီး ဖြစ်သော ကိုကိုနှင့်တော့ ပို၍ ပင် အနေစိမ်းသက်ပါသေးသည်။ ။

အမေ့ရပ်ရည်နှင့် စိတ်နေစိတ်ထားကို အမွေဆက်ခံသော ငြိမ်းသည် ပင်ကိုကပင် သီးသီးသန့်သန့် နေတတ်သူ။ အဖော်အပေါင်းများ စွာနှင့် လုံးလုံးထွေးထွေး နေလိုစိတ် မရှိသူ။ အတွင်းမနေချင်ထပ်ကာ ကျွမ်းဝင်ရသူ သုံး၊ လေးဦး ရှိရှိမျှနှင့်ပင် ရှင်သန်ခြင်းဘဝအပေါ် ဘဝကျ ကျေနပ်လှပြီ။

တစ် အိမ် လုံး မှာ ည အမေ့တစ်ယောက်သာ တစ်ကမ္ဘာထင်၍ တွယ်ကပ်တတ်မြဲ ငြိမ်းသည် အမေ မရှိချိန်မှာ တော့ နေ့ချင်းညချင်းပင် အရွယ်နှင့်မမျှ ကြီးပြင်းလာသလို ရှိရသည်။ ။ သည် လို ဖြစ်အောင်လည်း ငြိမ်းကျင်လည်ရသော မိသားစုဝန်းကျင်က အလိုလို ဖုန်းတီးခဲ့လေသည်။ ။

သို့သော် ဘယ်လောက်ပဲ ခိုင်မယ်သူ ဆိုဆို ပင်ပန်းနွမ်းလျချိန် ဆိုတာကတော့ ရှိပေတာပဲ။ အားကိုးအားထားပြုရသူ ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းထိုးရှိုက်ငင်လိုသည့် တစ်ချိန်ကတော့ ရှိပေတာပဲ။

ခုလိုပေါ့ ။ သည် အချိန်လိုပေါ့...။

တစ်သက်တာလုံး အနေ မနီးသော်လည်း ယုံကြည်ချစ်ခင်ခဲ့ရသော အဖေ့အပေါ် ကံကြမ္မာ အချိုးအကွေ့က ပေးတွေ့လေသည့် ပဟေဠိမှာ ငြိမ်း၏ အရှိက်သို့ အားပါလှသော လက်သီးပုန်းတစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်သလို မဟန်နိုင်အောင် အငိုက်မိ နာကျင်ရပါသည်။ ။

အဖြစ်အပျက်အားလုံးနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သော ဖခင်နှင့် စကား
စ မြဲ ည် ပြု ရ မှာ မေး မြဲ န်း ရ မှာ ပင် စကားအစ ရှာမရသလို
ဝန်လေးရသလောက် နောက်ကွယ်မှာ တော့ ပြုလဲနှင့်နာရခြင်းသည်
ငြိမ်းထံ လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်က မဖိတ်ခေါ်ပါဘဲ
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ။

ငြိမ်းသည် ထိုတစ်နေ့ကို မမေ့။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုတစ်နေ့ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးသလို
နေလိုက်ချင်သည် ။ နေ့စဉ် အချိန်ဇယားတို့ သည် သမားရိုးကျပဲ
လည်ပတ်နေဖို့ ကောင်းသည် ။ ခင်ငြိမ်းချမ်း ဆိုတာသည် သူလိုငါလို
သာမန်မိန်းကလေးငယ် တစ်ယောက်။ လောကဝန်းကျင်အတွက်လည်း
သတိပြုစရာ ထူးထူးခြားခြား မရှိတတ်သော ဖြူနှစ်နှစ်
မြက်ပန်းကလေးတစ်ပွင့်မျှ။ သည် ဘဝကိုပင် နှစ်လိုနေပျော်လှသည် ။
နေ့စဉ် အေးအေးချမ်းချမ်း နိုးထနိုင်သည် ။ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်
အိပ်စက်နိုင်သည် ။ ဘဝတစ်လျှောက် သန့်စင်သော လေကို
လွတ်လပ်သည့် နှလုံးနှင့် ရှူရှိုက်ကာ စိတ်အေးလက်အေး
ရောင့်ရဲဖြတ်သန်းလိုတော့သည်။ ။

သို့သော် ဘဝဆိုသည် ကိုက မိမိ ဖြစ်လိုတာသာ ဖြစ်ရ၊
ကြုံရတတ်တာ မဟုတ်။ ထင်မှတ်မထားသော ဘဝဇာတ်ကွက်တို့
ကလည်း မမျှော်လင့်ချိန်မှာ ကတ္တီပါကားလိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ တင်သလို
ပေါ်ပေါက်လာသေးတာပဲ။

စင်စစ်တော့ မခင်ကို ဆုံးရှုံးရချိန်ကတည်းက ကံကြမ္မာကို ငြိမ်း
လျှော့မတွက်တတ်တော့ပြီ။ အကောင်းဆုံးကိုသာ
အစဉ်မမျှော်လင့်သလို အဆိုးဆိုတာလည်း မမျှော်ဘဲ ရောက်ရင်

ရောက်လာမှာပေါ့ဟု သိတတ်နားလည်ခဲ့ရပြီ။ ကြုံသမျှ အရာရာ
ရင်ဆိုင်ဖို့ ရာ ငယ်စိတ်ငယ်မန်နှင့် တင်းထားခဲ့ဖူးသော ငြိမ်းအတွက်
သည် တစ်ကြိမ် ကံအလှည့်အပြောင်းကတော့ဖြင့် ရက်စက်လှပါရဲ့ ။
မခံစားနိုင်လောက်အောင် ရက်စက်လှပါရဲ့ ဟု သာ
ဆိုလိုက်ချင်တော့သည် ။

ငြိမ်းသည် ပြက္ခဒိန်ထဲက ထုတ်၍ ရလျှင်ပင် ဘဝထဲက
ထုတ်နိုင်မည် မဟုတ်တော့သော တစ်နေ့ကို ခုတစ်လော
အချိန်တိုင်းလိုပင် အမှတ်ရနေသည် ။

ထိုနံနက်က ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။ စိတ်က ကြည်လှသည် ။
တနင်္ဂနွေ နံနက်စောစော မထတတ်သူက စောစောနိုးသည် ။
ရေချိုးခန်း ဝင်သည် ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ သတင်းစာ ဖတ်နေသော အဖေ့ကိုပင် ခါတိုင်းလို
အထူးတလည် သတိထားမနေဘဲ အခန်းတံခါး စေ့ရုံစေ့ထားမှန်း
သိသိနှင့် သိချင်း မကျယံ့တကျယ် ဖွင့်သည် ။ မျက်နှာ လိမ်းခြယ်သည် ။
အဝတ်လဲသည် ။

ခင်ငြိမ်းချမ်း၏ ငြိမ်းချမ်းသော နံနက်ခင်းသည် အလှူအိမ်ဆီ
ထွက်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ လည်း တည်မြဲဆဲပင်။ တနင်္ဂနွေမို့
ကားမကျပ်လှ။ ပုဇွန်တောင်ဈေး ကားမှတ်တိုင်မှ အဓိပတိအပြာ
တက်စီးသည် ။ ဇေနမှာ ဆင်းသည် ။ ဥက္ကာတို့ အိမ်ဆီ
လမ်းလျှောက်ဝင်လာသည် ။

ငြိမ်းသည် ပန်းနုရောင် ကချင်ထည်ကို အထက်အောက်
ဆင်တူဝတ်ထားသည် ။ အင်္ကျီပုံစံကတော့ မြန်မာဆန်ဆန် ခပ်ရိုးရိုးပင်။
ကျောလယ်အထိ ရှည်သော ဆံပင်တို့ ကိုတော့ သည် အတိုင်း
ဝတ်ကျောတမ်းကျော ပန်းရောင်ပြေပြေ ဆိုးထားသည် ။ ငြိမ်းကို
သိကျွမ်းသူများ မြင်နေကျ ပကတိ ရုပ်လွှာပါ။

အဝါရောင်ဆေး ပြေပြေသုတ်သော တစ်ထပ်တိုက်ငယ်သည်
ဥက္ကာနှင့် ခင်မင်ပတ်သက်စ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးစဉ်ကလိုပင်
ငြိမ်ဝပ်အေးချမ်းကာ နေချင့်စဖွယ်အသွင်နှင့် ကြိုနေဟန်ရှိလေသည် ။

တိုက်နံဘေးတစ်လျှောက်မှာတော့ ပိန်းပန်းလို၊ ရွက်လှလို
အလှစိုက်ပန်းအိုးများ။ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းက မြေလွတ်မှာတော့
နှင်းဆီအိုး အချို့၊ စံပယ်ရုံ၊ ဇီဝါပင်။

ငြိမ်းအခါခါ ရောက်ဖူးသော အိမ်ညှော်ခန်းသည်
ထိုတစ်နေ့ကတော့ဖြင့် အလှူနေ့ရက်မို့ အသွင်အပြင် ပြောင်းနေပါသည်။
။ ဆက်တီတို့ကို နံရံအနီးသို့လုံးလုံးလျားလျား တိုးကပ်ကာ
နေရာလွတ်မှာတော့ စားပွဲဝိုင်း သုံးဝိုင်း ခင်းထားသည်။
စားပွဲဝိုင်းအားလုံးပင် လူပြည့်နီးပါး ရှိနေခဲ့သည်။

ငြိမ်း ရောက်သွားသော အချိန်ကလည်း တကယ့်အချိန်ကောင်း။
နံနက် ၁၀ နာရီခွဲကျော်ကျော်။ ဧည့်ကျတတ်သော အချိန်ပါပဲ။

ဥက္ကာ၏ အစ်မ မမသက်သည် ငြိမ်းကို ကြိုမယ့်သာ
ကြိုရသော်လည်း နေရာပင် မချသာ။ 'လူရှင်းတော့မှ စားတာပေါ့
ငြိမ်းရယ်၊ သူစိမ်းလည်း မဟုတ်၊ ကိုယ့်အိမ်သားပဲဟာ၊
အဆင်ပြေသလိုသာ နေ' ဟု အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွဲ ထွက်သော စကားကို
ပြောနေကျလို ပြောကာ ဧည့်ခံရန် ထွက်သွားပြန်တော့ အစ်မရင်းပမာ
ချစ်ခင်ရသူမို့ ဗွေလည်း မယူသာဘဲ ငြိမ်းမှာ ရယ်မောကျန်ရစ်ရပါသည်။
။

ဥက္ကာနှင့် ငြိမ်း၏ ဆက်ဆံရေးသည် နှစ်ဖက်မိသားစုဝင်များ အကြား
ပဟေဠိသာ အစဉ် ဖြစ်မြဲ။ သူငယ်ချင်း ဆိုတာထက်လည်း
ရင်းနှီးနေပါလျက် ဘာကြောင့် ရှေ့မတိုးကြသနည်း။ ဘာကြောင့်များ
ရင်းနှီးနေပါလျက် ဖြူဖြူစင်စင် တပူးတွဲတွဲ ရှိနိုင်ကြသနည်း။ ဖွင့်သာ
မမေးကြသော်လည်း လူကြီးတို့၏ အတွင်းစိတ်မှာ သည်လိုသာ
တွေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ရံခါ ပွင့်ထွက်သည့်

စကားအသွားအလာအားဖြင့် ငြိမ်းတို့ သိရလေသည်။ ။

ဥက္ကာအတွက်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် သူငယ်ချင်းအဖြစ် နှစ်ရည်ကြာ လက်တွဲနိုင်သူ ဆို၍ ငြိမ်းတစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ ။ သူနှင့် သူ့မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ဆိုတာသည် အပြန်အလှန် စတင် ပတ်သက်ကြကတည်းကပင် တစ်မျိုး တစ်ဖုံသော သံယောဇဉ် အရိပ်အယောင်တို့ နှင့် ပတ်သက်ကြတာမို့ အချိန်မကြာမြင့်မီပင် ချစ်သူအဖြစ် ရောက်စမြဲ။ လေး၊ ငါး ခြောက်လနေလျှင်တော့ ပြတ်စဲပြီဟု သိရမြဲ။

သည် အဖြစ်တို့ သည် ဥက္ကာအတွက်လည်း မဆန်း။ ဥက္ကာ၏ မိသားစုနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်လည်း မဆန်း။ ငြိမ်းအတွက်လည်း မဆန်းချေ။

ရံခါ၌ 'ရင်ဖွင့်ချင်လို့ ပါ' ဟု ငြိမ်းထံ မရအရ ဆက်သွယ်ကာ လာတွေ့တတ်သော မိန်းကလေးတို့ လည်း ရှိသေးတာကို ကြုံရတတ်လေသည်။ ။

ငြိမ်းသည် စားပွဲဝိုင်းတို့ အနီးမှ ကိုယ်ကို ညွတ်ကိုင်း၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖြတ်ကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာသည်။ ။ ထိုင်နေကျ ဒန်းကလေးပေါ်ဝင်ထိုင်သည်။ ။

ဒန်းကို ခပ်သာသာ လွှဲလိုက်စဉ်မှာပင် မိန်းကလေးနှစ်ဦးနှင့်အတူ ခြံထဲ ဝင်လာသော ဥက္ကာကို တွေ့ရပါသည်။ ။ ဥက္ကာသည် ငြိမ်းအား လက်ပြနုတ်ဆက်၍ အိမ်ထဲဝင်သည်။ ။ နောက်တော့ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာပြန်ပါသည်။ ။

"ဘယ်က ပြန်လာတာတုံး"

"အိမ် မရှာတတ်လို့ တဲ့ ဟာ လမ်းထိပ်မှာ သွားခေါ်လာတာ၊
သူငယ်ချင်းတွေပါ"

ဥက္ကာသည် ထုံးစံအတိုင်း ရယ်ကျဲကျဲ ပြုနေပြန်၏။

"နင့် ငါက ဘာမေးသေးလို့ လဲ ကဲ"

"နင့်မျက်လုံးတွေက ဆရာမ မျက်လုံးတွေဟာ? နင် ငါ့ကို
ပြူးကြည့်နေရင် ငါ့မှာ တောင်ပြော မြောက်ပြောတွေ
လျှောက်ပြောချင်တာ"

"တော်ပါဟယ်" ဟု ဆိုတာ အကြည့်လွှဲကာ ငြိမ်း ရယ်မောမိသည် ။

"ငါ့ကို ဧည့်ခံ မနေပါနဲ့ ဥက္ကာရယ်၊ ဟိုမယ် နင့်သူငယ်ချင်းတွေက
အိမ်က လူတွေနဲ့ လည်း သိတာမဟုတ်၊ သွားပါ"

"နင် သွားဆိုလို့ ငါသွားတာနော်၊ နောက်မှ သူငယ်ချင်းအရင်း
ခေါက်ခေါက်ကို ပစ်ထားတယ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ဝမ်းကွဲတွေပဲ
ဂရုစိုက်နေတယ်လို့ နင် မပြောနဲ့ "

"အစုတ်ပလုတ်လေး ၊ ငါ တစ်ခါလေး ပြောဖူးတာကို သေအောင်
မှတ်ထားတယ်"

ငြိမ်းသည် ဥက္ကာ၏ နောက်ကျောကို မျက်စောင်းတစ်ချက်
ဆောင့်အောင့် ထိုးကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိတော့သည် ။

တစ်ခဏမျှ ဒန်းကို လွှဲကာ ငြိမ့်နေဆဲ ဧည့်သည် တစ်ဖွဲ့ကို ခြံသို့
လိုက်ပို့ရာမှ မမသက်က မုန့်စားရန် လှည့်ခေါ်တာမို့ ငြိမ်းသည်
အိမ်ထဲသို့ အတူ လိုက်ဝင်လာပါသည် ။ လွတ်သောစားပွဲမှာ
နေရာယူပါသည် ။ ထောပတ်ထမင်းရနံ့မှာ သင်းသင်းလေး ပျံ့လျက်။
ကြက်သားဆီပြန်၊ ပြီးတော့ ငြိမ်းအကြိုက် ပုစွန်အခြောက်ကြော်။

ချဉ်ပေါင်ဟင်းရည်ပူပူကို မမသက်ကိုယ်တိုင် ပန်းကန်လုံးထဲ ခပ်ထည့်ပေးသည်။ ။

"မမသက်ကော စားပြီးပြီလား ဟင်၊ ငြိမ်း အဖော်ရအောင် ဝင်စားပါလား"

"စားပြီးပြီ ငြိမ်းရဲ့ ၊ မစားသေးတာက အဖေရယ်၊ ကြည်ပြာရယ်၊ ဟော -အဖေကတော့ ဟိုမှာ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ စားနေပြီ၊ ကြည်ပြာပဲ ကျန်တာ၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ကြည်ပြာ ကြည်ပြာရေ"

မမသက်သည် ထိုအမည်ကိုပင် ရွတ်ကာ အိမ်နောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားသည် ။ ကြည်ပြာတဲ့။ သည် အိမ်မှာ ငြိမ်းနှင့် စိမ်းသော အမည်ပေ။

ထောပတ်ထမင်းထဲသို့ ပုစွန်ခြောက် မွှေကာ တစ်စွန်း ခပ်စားသည် ။ ထမင်း နောက်တစ်စွန်းကို ပြင်ဆဲမှာပင် လူရိပ်အချို့ စားပွဲအနီး ရောက်လာပုံကို မျက်လုံးထောင့်က မြင်သည် ။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ပင့်မလိုက်လျှင် မမသက်နှင့်အတူ သူစိမ်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည် ။

"ကြည်ပြာရေ၊ ဒီဝိုင်းမှာ ငြိမ်းပဲ ရှိတာ ဝင်စားပေတော့၊ တော်ကြာ ဧည့်သည် တွေ ထပ်ကျဉ်းမှာ နဲ့ ဘာနဲ့ လူများ ရင် နင် စားဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

အမျိုးသမီးသည် ငြိမ်းအား ပြုံးသည် ဆိုရုံ ပြုံးပြကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် မကျတကျမှာ ဝင်ထိုင်ပါသည် ။

"ကြည်ပါရေ၊ ဒါ ခင်ငြိမ်းချမ်းတဲ့ ၊ ဥက္ကာသူငယ်ချင်း၊ တို့ ညီမလေးလိုနေတဲ့ သူပေါ့ဟယ်၊ ကြည်ပြာကတော့ မမသက်ရဲ့

သူငယ်ချင်း ငြိမ်းရဲ့ ၊ အခု ရန်ကုန်ကို ခဏလာတာ၊ မြိုင်သာယာက လာတာ "

မြိုင်သာယာ။

ငြိမ်းသည် ဇွန်းကို ချကာ အမျိုးသမီးထံ စိတ်ဝင်တစား အကြည့်ရောက်သည် ။ 'စားကြဦး' ဟု ဆိုတာ မမသက် ထွက်သွားပုံကိုပင် စကားခွန်းတို့ မဆိုဖြစ်။ ကြည့်စမ်း မြိုင်သာယာက လူတစ်ယောက် အထူးသဖြင့် သူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ ရှားရှားပါးပါး ပထမဆုံး ရေစက်ဆုံတာပါပဲ။

ငြိမ်းတို့ ဇာတိ မြိုင်သာယာသည် မြို့ငယ်လေးမျှသာမို့ သည် နှစ်များ အတွင်း အဆွေအမျိုးအချို့ ရန်ကုန် ရောက်ခိုက် ဝင်လာတာကလွဲပြီး သူစိမ်း တို့ နှင့် မဆုံစဖူး။

"အစ်မက မြိုင်သာယာကပေါ့နော် "

ငြိမ်းသည် ကြားပြီးသား စကားကိုပင် သေချာအောင် ထပ်ကွန့်သည့်ပမာ ဆိုမိသည် ။ ထမင်းပန်းကန်ထဲ တစ်ချက် နှစ်ချက် မွှေလက်စ ဇွန်းကို ချကာ ငြိမ်းထံ သူ လှမ်းကြည့်ပါသည် ။

"ဟုတ်တယ် ... မြိုင်သာယာက ..."

လေသံကို ဘယ်လို အမည်တပ်ရမှာ ပါလိမ့်။ စိမ်းတယ်လည်း မဆိုသာ။ နွေးနွေးထွေးထွေးလည်း မရှိ။ ခင်မင်ဖော်ရွေတတ်သူ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေးမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ အထူးသဖြင့် မျက်ဝန်းအစုံသည် စိမ်းသက်မှုတစ်မျိုး ခိုကပ်နေကာ တော်ရုံတန်ရုံနှင့် လူတစ်ယောက်ကို ခင်မင်လွယ်သူ မဟုတ်မှန်း ဆရာမတစ်ဦး၏ အတွေ့အကြုံဖြင့် ငြိမ်း အကဲခတ်မိပါသည် ။

နက်မှောင် ရှည်လျားသော ဆံပင်တို့ ကို နဖူးပြင်ပေါ် ဆံပင် တစ်မျှင်မကျလေရအောင် သေသေသပ်သပ် စည်းနှောင်ထားသူမို့ မျက်နှာ ပြင်မှာ ရှင်းကြည်နေသည် ။ မျက်ခုံးလှလှ၊ ပြီးတော့ မျက်လုံးလှလှ၊ နှုတ်ခမ်းတွေသာ တင်းတင်း စေ့မနေဘဲ သွားကလေးတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ရင် သိပ်လှမှာပဲ။

သို့သော် အမျိုးသမီးသည် ပြုံးရန်ပင် ဝန်လေးသူပမာ။ တစ်ချက်သာ ဝတ်ကျေတန်းကျေ ပြုံးလိုက်သည် ။

ငြိမ်းသည် တစ်ဖက်လူနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြုံးမိသည် ။

"ငြိမ်းလည်း မြိုင်သာယာဇာတိပဲ အစ်မရဲ့ ၊ ကြီးတာတော့ ပဲခူးပေါ့လေ၊ အခုတော့ ရန်ကုန် နေတာပေါ့၊ မသိတဲ့ သူတွေဆို ငြိမ်းကို ပဲခူးသူပဲ ထင်ကြတာ၊ မမသက်တို့ ရောပဲ"

"ဪ"

သည် မျှနှင့်ပင် ထမင်းတစ်လုတ် စပါးသည် ။ ဟင်းချိုသောက်သည် ။ စကား ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောလိုသူများ လား။

ထိုခဏမှာ ငြိမ်းသည် ဘာကြောင့်များ စကားဆက်ချင်နေခဲ့သည် မသိ။ အချိန် ရှည်ကြာစွာ စကားခွန်းတို့ မဆိုလိုသူနှင့် ဆုံလျှင် အလိုက်တသိ ငြိမ်နေတတ်သူပေမယ့် အဲသည် တုန်းကတော့ တစ်ဖက်က စကားတန့်ချိန်မှာ စကားလုံးပေါင်းများ စွာသည် သူ့ဝမ်းထဲ တွန်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည့်ပမာ ရှိခဲ့သည် ။ မြိုင်သာယာသူချင်း တွေ့ရတာမို့လည်း ဖြစ်မည်။ ဇွန်းကို ကိုင်လျက်ကပင် မေးခွန်းများ စွာ မေးဖို့ ရန် စိတ်အား ထက်သန်နေပါသည်။

"အစ်မက မြိုင်သာယာ မြို့ပေါ်ကပဲလားဟင်"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွာကပါ"

"ဘယ်ရွာကလဲဟင်၊ ငြိမ်းကတော့ ညောင်ပင်သာ ဇာတိပါ"

ဖျတ်ခနဲ လက်ပသွားသော မျက်လုံးများ သည် ငြိမ်း၏
မျက်နှာပေါ်ဝယ် စူးစိုက်တန်နေကြသည် ။ နောက်
မျက်တောင်တစ်ချက်မျှ ခတ်၏။

"ဪ ... တစ်ရွာတည်းသားချင်း လာတွေ့နေတာကိုး၊ နေပါဦး၊
မိဘတွေက ဘယ်သူများ လဲ"

တစ်ရွာတည်းသားချင်းဆိုသော စကားကို ကြားလျှင် ငြိမ်းသည်
ဆတ်ခနဲ ရင်ခုန်လှိုက်လှဲကာ ပို၍ ပင် ချုံမြဲမြဲ ပြုံးလိုက်မိသည် ။

"ဦးမောင်ပြေ၊ ဒေါ်ခင်ခင်ထွေးပါ အစ်မ"

အမျိုးသမီး၏ မျက်ဝန်းတွင် ဗြုန်းခနဲ ပေါ်ပေါက်သော
အံ့အားသင့်မှုကို တွေ့ရသည် ။ ဝန်းဝိုင်းသော မျက်လုံးများ သည်
ငြိမ်းထံ စူးစိုက်နေကြသည် ။ အံ့အားသင့်မှုသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ
ပင် ဒေါသသို့ ကူးပြောင်းလာသလိုလို။ ဒေါသသက်သက်လား
ဆိုတော့လည်း မဟုတ်။ နာကျင်မှုလည်း စွက်ပါရဲ့ ...။

ခုပင် အသွားထက်ထက် ဆူချွန်တစ်ခုနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို
နာကျင်နင့်သီးသော မျက်နှာတစ်ခုသည် ငြိမ်းအား အေးစိမ်းစိမ့်ပင်
စိုက်၍ ကြည့်နေသည် ။ အကြည့် မလွဲ။ အသက်လည်း မရှူတော့သလို။
ထိုမျက်ဝန်းတို့ တွင် မျက်ရည်စအချို့ ဝေ့ခနဲ တက်လာ၏။ ဘုရား ..။

ငြိမ်းသည် ကန်ရေပြင်ထဲ ခဲလုံး ပစ်ချမိသူလို ပွက်ခနဲ ထလာသော
ဂယက်ငယ်များကို တအံ့တဩ ငေးကြောက်နေသည် ။ ဘာများ

မှားသွားလို့ ပါလိမ့်။ ဘာမှန်း မသိ စိမ့်ခနဲ အေးသော သိစိတ်နှင့် တံတွေးမျိုချသည် ။

"ဪ ... ဦးမောင်ပြေ သမီးကိုး"

အေးတိအေးစက် နာနာကျင်ကျင်နိုင်သော လေသံတွင် ဟာကွက်တစ်ခုကို ငြိမ်း ရုတ်ခြည်း သတိပြုမိလိုက်သည် ။ အဖေအမည် တစ်ခုကိုသာ သူ ညွှန်းခဲ့တာ။ ဦးမောင်မြ သမီးကိုး ... တဲ့ ။

အဖေနှင့် သူ့အကြား မည်သို့သော ကွင်းဆက် ရှိလေသနည်း။

ငြိမ်း၏ စူးစမ်းသော မျက်ဝန်းများ သည် တစ်ဖက်မှ မျက်ရည်စတို့ လွင့်ပျောက်ကာ ခက်ထန်စပြုသည့် မျက်ဝန်းများ နှင့် တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် ရှိလျက်။

"အဖေနဲ့ သိသလား၊ သိသလား ဟင်၊ ငြိမ်းတို့ က ဒီကိုတော့ ပြောင်းလာတာ ကြာပါပြီ"

အမျိုးသမီးက တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြန်သည် ။ ဟင့်အင်း ... အပြုံးလည်း မဟုတ်ပါ။ နှုတ်ခမ်းတို့ မဲ့ခနဲ လှုပ်ခြင်းမျှသာ။

"လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်က ပြောင်းပြေးလာတာ မဟုတ်လား"

ပြောင်းပြေးလာတာ ..။

ငြိမ်းသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်ဟကာ အမျိုးသမီးကို ငေးနေသည် ။ ရင်သည် ပြင်းပြင်းပြပြ ခုန်လာ၏။ ကြက်သီးမွေးညင်း ထလာ၏။ ဘာကြောင့်များ အချိန်ကာလ တိတိကျကျ သိနေရသနည်း။ ဘာကြောင့်များ ပြောင်းပြေးလာတာဟု သုံးရပါသနည်း။

အမျိုးသမီးသည် ငြိမ်း ငေးနေစဉ်မှာ ပင် နောက်တစ်ခွန်း

ထပ်ဆိုလိုက်ပါသည်။ ။ စောစောတုန်းကလိုပင် နှုတ်ခမ်းကို ဆတ်ခနဲ မွဲကာ။

"ဦးမောင်ပြေ တစ်ယောက်ကော ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိရဲ့ လား"

လာပြန်ပြီ ဦးမောင်ပြေ။ အမွေကို ဘာကြောင့် မမေးသနည်း။

ငြိမ်းသည် အတွင်းစိတ်ကသာ ရန်လိုစကား တုံ့ပြန်မိသော်လည်း တကယ့်ပြင်ပတွင် မူ စပါးကြီးမွေ အညှို့ခံရသူပမာ 'ကောင်း ... ကောင်းပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်' ဟု အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။ ။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ခုထိ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိတုန်းပဲလား သိချင်တာပါ။ လူတစ်ယောက် ကိုယ့်ကြောင့် သေသွားတာ၊ ကိုယ်ကတော့ ပြစ်ဒဏ်မကျအောင် အေးအေးဆေးဆေး ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့တာကို တစ်ခါလေးတောင် လိပ်ပြာမလုံစိတ် မဖြစ်ဖူးဘူးလားလို့ သိချင်ရုံပါ"

ထိုခဏဝယ် လက်ထဲက ဇွန်း ဘယ်လို လွတ်ကျသွားမှန်းလည်း ငြိမ်း မသိပြီ။ အငိုက်မိ ပွင့်ဟသော နှုတ်ခမ်းများ နှင့် လေကို အငမ်းမရ မောပန်းတကြီး ရှူနေမိတာကိုပင် စက္ကန့်အတော်ကြာမှ သိတော့သည်။ ။ ငြိမ်း၏ ရင်သည် နိမ့်ချည် မြင့်ချည်။ အံ့အားသင့်ခြင်း၊ အငိုက်မိခြင်း၊ အခံရခက်ခြင်း။ လှိုင်းပေါင်းစုံသည် နှလုံးအိမ်ဝယ် တဝန်းဝန်း ရိုက်ခတ်မြည်ဟည်းလျက်။

"အစ်မက အစ်မက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မအဖေကို ခုလို အသေအချာ လာစွပ်စွဲရတာလဲ၊ လာပြောနေရတာလဲ"

ငြိမ်း၏ အသံမှာ ခပ်အုပ်အုပ်။ သို့သော် နာကျင်မှုနှင့် လှိုက်ခါ၍

နေသည်။ ။

"ဘာလို့ ပြောရသလဲဆိုတော့ မင်းအဖေ သတ်လိုက်တာ ငါ့မောင်လေးလေ"

ထိုခဏတွင် တော့ ငြိမ်း၏ ကမ္ဘာသည် ဖျတ်ခနဲပင် မှောင်အတိကျသွားခဲ့ပါသည်။ ။

လှုပ်၍

ဖြူနှစ်သော နို့ရည်တို့ သည် ကော်ဖီထဲ တအိအိ စိမ့်ဝင်သွားကြသည် ။ ငြိမ်းသည် ထိုမထူးဆန်းသော အမြင်ကိုပင် အထူးအဆန်းသဖွယ် စူးစူး ငေးနေသည် ။ နောက် နို့ဘူးအဖုံး ပိတ်ကာ ရေခဲသေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်သည် ။ ထမင်းစား စားပွဲသို့ လျှောက်လာပါသည်။ ။

ငြိမ်းသည် ခြေလှမ်း တစ်ချက် လှမ်းလိုက်တိုင်း အနည်းငယ် ယိမ်းယိုင်ချင်သည် ကို သိနေသည် ။ မူးကနဲ မိုက်ကနဲတော့လည်း မဆိုသာ။ အလိုလို နုံးနေတာပါပဲ။ ရေ ဝဝလင်လင် ချိုးလိုက်သော အရှိန်ကြောင့်သာ နည်းနည်း ခံသာသည် ။ နို့မို့ဆို သည့်ထက် နုံးလိမ့်မည်။

ညက အိပ်မပျော်။ အင်း.... မအိပ်သလောက်ပဲ ဆိုပါစို့လေ။

အပြာနုရောင် နှင်းဆီပွင့် ယှက်နွယ်သော အိပ်ရာခင်းတစ်ခုလုံး တွင် နို့ လိ ပ် ကြေ မွ နေ ပုံ မှာ ငြိမ်းတစ်ယောက် တစ်ညလုံး

တလူးလူးတလိမ့်လိမ့် ပြုထားကြောင်း သက်သေခံနေသလို။ နံနက် အလင်းစများ အခန်းထဲ တိုးဝင်လာတော့မှ သာ ဆယ်မိနစ်လောက် မှေးခနဲ ပျော်သည်။ ထိုခဏမှာ ပဲ နေ့စဉ်ပေးမြဲ နှိုးစက်သံနှင့် အိပ်ရာက နိုးရသည်။ ပြန်အိပ်တော့လည်း မျက်လုံး ကြောင်ခဲ့ပါပြီ။

"ဟော ... မနက်စာ စားနေတာ အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားလည်း မလဲသေးပါလား၊ ဒီနေ့ စာသင်သွားရမှာ မဟုတ်လား၊ တန့် လာလေ"

ကြီးကြီးသည် မီးဖိုထဲသို့ တအိအိ ဝင်လာသည်။ မနက် မိုးလင်းသည် နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင်ဝတ်စားမြဲ ခန္ဓာမှာ သနပ်ခါးနံ့ကပါ ပေါင်းစပ်လေတော့ မြင်လိုက်သည် နှင့် အလိုလို ချစ်စဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။

ငြိမ်းတို့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းစကတည်းက အတူနေဖို့ ရန် အဖေ လှမ်းခေါ်၍ အိမ်ရောက်လာရသော ကြီးကြီးသည် ခုတော့လည်း 'နင်တို့ ရန်ကုန် ငါ မပျော်ပါဘူး မောင်ပြေရယ်' ဟု မောင်လုပ်သူကို မပြောတတ်တော့ပေ။ သည့်အစား 'တစ်လောကလုံး ပြေးကြည့်လို့ မှ ဒီမောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ ဟိုမှာ ဘယ်သူရှိလို့ နေမလဲ၊ သမီးဘကြီးကလည်း မရှိတော့ဘူး ဆိုမှ တော့ ဒီပဲ နေရတော့မှာ ပေါ့၊ အင်းလေ ... တော်ရာမှာ နေရင်လည်း ပျော်သွားတာပါပဲ သမီးရယ်' ဟု ငြိမ်းကို ရယ်ကာမောက ပြောပြတတ်ပြီ။

ငြိမ်းသည် ကြီးကြီးကို ငဲ့ကြည့်ကာ နွမ်းစိတ်ဖျောက်၍ ပြုံးပြမိသည်

။

"မသွားတော့ပါဘူး ကြီးကြီးရယ်၊ သမီး ဒီနေ့ စာသင်ချိန် နှစ်ချိန်လုံး ဖျက်ထားတယ်၊ မနက်ရော ညနေရော၊ ကျောင်းသားအိမ်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီ၊ နောက်ရက် အစားထိုး သင်ပေးမယ်လို့ "

"ဘယ်လို ဖြစ်လို့ လဲ သမီးရယ်၊ သွားစရာ ပေါ်သလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ညက အိပ်ရေးမဝလို့ ထင်တာပဲ ခေါင်းတွေ ထိုးကိုက်နေရော၊ သွားလည်း လူမလန်းရင် အလကားပဲ"

ငြိမ်းည် ကော်ဖီခွက်ကို ထမင်းစား စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည် ။ အုပ်ဆောင်းနီကို ဆွဲလုပ်သည် ။ စတီးဇလုံ ခပ်လတ်လတ် တစ် လုံး ထဲ မှာ တော့ ကြီးကြီးလက်ရာ နန္ဒင်းရောင် ပြေးသော ထမင်းကြော်များ ။ အရင့်အရင့်ကတော့ အမေ ကြော်နေကျ ထမင်းကြော်ပေါ့လေ။ ထမင်းကြော်ဝါဝါတွင် တော့ အမေ ကြော်နေကျ ထမင်းကြော်ပေါ့လေ။ ထမင်းကြော်ဝါဝါတွင် ကြက်သွန်ဖတ်နီနီလေးများ ရောနှောနေပုံမှာ ငြိမ်း မျက်စိထဲ စွဲလှသည် ။

"ကြက်ဥ ကြော်ပေးရဦးမလား"

"ဒီမှာ သရက်ချဉ်ရော၊ ဆီတို့ ဟူးရော ရှိသားပဲ ၊ တော်ပြီ ကြီးကြီး"

ထမင်း စား ပွဲ မှာ ဝင်ထိုင်ကာ မနက်စာ စတင်စားချိန်မှာ ပင် အဖေသည် မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်လာသည် ။ လမ်းလျှောက် ပြန်လာပုံရလေသည် ။ အိမ်တွင် တော့ ငြိမ်းတစ်ယောက်သာ အိပ်ရာထ နောက်ကျတတ်သည် ။ ကြီးကြီးကတော့ အိပ်ရာက နီးသည် နှင့် ထမင်း ဟင်း ချက်ပြုတ်၊ ဆွမ်းကပ်၊ ဘုရားဝတ်တက်။ အဖေကမူ ပုဇွန်တောင်ဈေးဘက်အထိ လမ်းလျှောက်တတ်သည် ။

ငြိမ်းသည် ခုအသက်အရွယ်အထိ နေ့စဉ်လိုလို မြင်နေကျဖြစ်သော ဖခင်ကို သည် တစ်နေ့မှ ပင် အဆန်းလုပ်ကာ မသိမသာ အကဲခတ်နေမိသည် ။

သည် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အတွင်း အဖေ့ကို မြင်ရတာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် အိုမင်းလာသလိုပါပဲ။ နားထင်မှာ သာမက တစ်ခေါင်းလုံးနီးပါး ဆံပင်ဖြူတို့ ကို မရှာဘဲ အလွယ်တွေ့နိုင်လာသည် ။ မျက်နှာဝယ် အရေးအကြောင်းတို့ ပေါ်ပေါက်နေပုံမှာ မြစ်နှင့် ချောင်းလက်တက်ငယ်များ ယှက်ဖြာပုံကို ပုံကြမ်းပြထားသလိုတည်း။ အသက် ၆၅ နှစ်ဆိုသော အရွယ်ထက် အိုမင်းသယောင် ထင်ရသည် ။ ခန္ဓာကတော့ ကြံ့ခိုင်မြဲ။ အင်း စိတ်လည်း ဆောင်မြဲ။

အဖေသည် အမေ မဆုံးပါးမီ အချိန်အထိ စိတ်လိုလက်ရ ရှိတိုင်း ပဲခူးနှင့် ရန်ကုန်ကို တစ်ယောက်တည်းပင် ကူးသန်းတတ်ပါသည် ။ 'နားပါတော့ ' ဟု အမေ အတန်တန် ပြောသည့်တိုင် မြေယာ ရောင်းဝယ်ခြင်းကို စိတ်ဖြတ်နိုင်သည် မရှိ။ မြေကြီး မြင်လျှင် ရောင်းစရာ၊ သို့မဟုတ် ဝယ်စရာ ဆိုတာထက် ပိုမြင်ပုံ မရသူ၊ မြေဈေး လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ် အသံကြားကာမျှနှင့် မဆိုင်းမတွ ခေါင်းထောင်လာတတ်သူပေ။

အမေ ဆုံးပါးပြီးချိန်မှာ တော့ အဖေသည် စိတ်တို့ ကို လျှော့ချလိုက်သူပမာ အရင့်အရင်လောက် စီးပွားကိစ္စ မြေကိစ္စတို့ အပေါ် စိတ်ထက်သန် မနေတတ်တော့။ ဥယျာဉ်ခြံနှင့် မြေတစ်ကွက်လောက်သာ ကျန်ရစ်သော ပဲခူးဘက်သို့လည်း ကူးချည်သန်းချည် မလုပ်တော့။ အပုံလိုက်ရှိသော ငွေတို့ မှာ အချိန်တန်တော့လည်း လူ့အသက်ကို မကယ်နိုင်ပုံအား အဖေ သိနားလည် ခဲ့လေသလား။ ငြိမ်း မသိတတ်ပါချေ။

"မောင်ပြေ၊ မနက်စာ စားတော့မလား၊ ထမင်းကြော် ခွဲထားတယ်"

"စားမယ်လေ၊ ဟင်းရော ဘာရှိလဲ"

"ကြက်သားဆီပြန်လေး ချက်ထားတယ်၊ အချဉ်ရည်ဟင်းကတော့ ချက်မလို့ ပြင်တုန်း"

အဖေသည် ခုံကို ဆွဲကာ ဝင်ထိုင်၏။

"ရှိတာသာထည့်"

ကြောင်အိမ်တံခါး ဆွဲလုပ်ကာ ထမင်းကြော်ပန်းကန်အား ကြီးကြီးထုတ်ယူလိုက်ပုံ၊ ဇွန်း အဆင်သင့် တပ်လိုက်ပုံ၊ ကြက်သားဟင်း ခပ်သွက်သွက် ခူးလိုက်ပုံကို ထမင်းဝါးရင်း ငြိမ်း လိုက်ကြည့်နေသည် ။ အဖေသည် ခုချိန်အထိ အမေ ရှိတုန်းကလိုသာ အရန်သင့် စားသောက်ရမြဲ။ ကြီးကြီးသည် အဖေအပေါ် မောင်တစ်ယောက်ဆိုတာထက် သားတစ်ယောက်လိုပါ ဂရုတစိုက် ရှိလှသည် ။

အဖေကမူ သူ့ထုံးစံမပျက် နွေးနွေးထွေးထွေး အမူအရာ မပြတတ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ၊ ဘယ်အရာကိုမှ လည်း အလွယ်တကူ နှစ်နှစ်လိုလို မဖြစ်တတ်သူပါပေ။

အဖေသည် ထမင်းလုတ်ကို စပါးရင်း 'ဒီနေ့ ရှစ်နာရီထိုးတာတောင် အေးအေးဆေးဆေး စားလို့ ပါလား၊ စာသင် မသွားရဘူးလား' ဟု ငြိမ်းထံ မေးတစ်ချက် ဆတ်ကာ မေးလိုက်ပါသည် ။

"ခေါင်းမူးနေလို့ အဖေ"

"နေမကောင်းဘူးလား"

အင်းဒီလိုဆိုတော့လည်း ဂရုတစိုက် မေးဖော်ရသားပါပဲ။

ငြိမ်းသည် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာစိတ် ဝင်ကာ သောက်မည် ပြင်လိုက်သော ကော်ဖီခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ပါသည် ။

"ညက အိပ်မပျော်တာနဲ့ "

"သမီးတို့ အရွယ်က အိပ်မပျော်စရာလား၊ အသက်ကြီးတဲ့ လူတွေလည်း ပြောဖို့ ထားပါဦး၊ ညဘက်တွေကျ စောစောအိပ်မှ ပေါ့၊ ဘယ်တော့မှဆို ကြည့်လိုက်ရင် စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ၊ စာတွေ ဘာတွေ ဖတ်တာလည်း ကျောင်းတက်တုန်းက ဖတ်ခဲ့ပြီ တော်ရောပေါ့၊ အိပ်ချိန်တန် အိပ်မှ ပေါ့"

အဖေအပေါ် တုံ့ပြန်စကား ဆိုခဲ့လှသူမို့ တစ်ချက်မျှသာ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိသည် ။ အဖေသည် ငြိမ်းအား ကြည့်မနေ။ ထမင်းကိုသာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝါးနေသည် ။

ညက အိပ်မပျော်တာ ဘာကြောင့်လို့ သိရင် အဖေ အံ့ဩမှာ ပဲနော် ...။

မနေ့ နေ့ခင်းက အိမ်ကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အခန်းထဲ အပြေးဝင်ခဲ့ရတာ၊ အမေ့ဓာတ်ပုံကို မော့ငေးကာ မျက်ရည်ကျ ရှိုက်ငင် စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရတာ အဖေ သိမှာ မဟုတ်။ အံ့အားတသင့် အငိုက်မိကာ နားထောင်ခဲ့ရသော စကားလုံးများ ၊ ပဟေဠိများ အတွက် အဖေကို တွေ့တွေ့ဆိုင်ဆိုင် မေးရမလား၊ မမေးရဘူးလား မဝေခွဲနိုင်သမျှ ညကတော့ တစ်ရေးတောင် အိပ်မပျော်တာ အဖေ သိမှာ မဟုတ်ပါ။

အဖေဟာ သူ့အသက် သတ်သူ မဟုတ်လောက်ဘူးလို့ တော့ ယုံပါရဲ့ ။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ဒီထက် ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် သိချင်၊ ယုံကြည်ချင်တာပါ။

ငြိမ်းသည် ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက် မော့ကာ နောက်သော ခေါင်းကို တတ်နိုင်သမျှ ကြည်ရန် အားထုတ်ရပါသည် ။ အဖေကို ကြည့်လျှင် စကားမဆက်ဘဲ ငြိမ်နေတာ တွေ့ရသည် ။ ထမင်းသာ ဝါးနေသည် ။

စကားမဆက်တော့ဘူးဟု ထင်ခဲ့သည် ။ ထမင်းကြော်ထဲ ဆီတိုဟူးကို လူးကာ နှစ်ကာ ထမင်းတစ်လုတ် ပြင်သည် ။ ဇွန်းကိုမှ မကြွမီ-

"ဒီအလုပ်ကလည်း နောက်နှစ်ကျ မလုပ်ရင် မလုပ်နဲ့ တော့၊ တစ်လ သုံး၊ လေးသိန်းဟာ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ထိုင်နေတာကမှ ဟုတ်ဦးမယ်၊ အလကား အသံပြာ လူပန်း"

"ဒါဖြင့် သမီး ပညာသင်ထားတာ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

အဖေသည် မျက်မှောင်တွန့်ပုံ တော်တော်နှင့် မပျောက်တော့ချေ။ မျက်နှာမှာ တစ်စစ နီမြန်းလာပါသည် ။ သည် လို ဒေါသင့်မှာ လည်း မပြောခင်က သိနှင့်ပါရဲ့ ။ သို့သော် တန်ဖိုးထားရာ အလုပ်နှင့် ပတ်သက် လာပြီ ဆိုတော့လည်း ငြိမ်းပြန်မပြောဘဲ မနေနိုင်ပါ။

အဖေသည် ငြိမ်း၏ အလုပ်အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်အလိုမကျခဲ့ပေ။ အမေတစ်ယောက်သာ ငြိမ်းကို အားပေးဖော်ရပါသည် ။ ကိုကိုကို ကိုယ်ဝန်မဆောင်မီအထိ ကျော င်း ဆ ရာ မ ဘ ဝ မှာ ကျင်လည်ခဲ့သူမို့ အမေသည် ဆရာတစ်ယောက်၏ ဘဝ၊ စေတနာကို ကောင်းစွာ နားလည်သည် ။ ငြိမ်းသည် အမေ့ခြေရာကို တစ်ထပ်တည်းနင်းသော သမီးသာ ဖြစ်သည် ။ ကိုကိုလို အဖေ့ အလိုကျသူတော့ ဖြစ်မလာခဲ့ချေ။

"ပညာသင်တာ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ ဟုတ်လား၊ သူများ ဘွဲ့ရ ကိုယ်လည်း ဘွဲ့ရ တော်ပြီပေါ့၊ အလုပ်လုပ်ချင်ရင်လည်း ကုမ္ပဏီတွေ ဘာတွေ ဝင်ပေါ့၊ အခုလို အိမ်တကာ သွားပြီး စာသင်နေစရာ လိုလို့ လား"

ငြိမ်းသည် ဇွန်းကို ပန်းကန်ထဲ ပြန်ချလိုက်သည် ။ အဖေ့ကို ခုမှ မြင်ဖူးသလိုပင် စိမ့်၍ ငေးမိသည် ။ တန့်နဲ့ ဝမ်းနည်းလာသည် ။ ဒေါသဖြစ်ဖို့ ထက် သနားစိတ်သာ ဝင်မိသည် ။ ပညာကောင်းစွာ

မသင်ခဲ့ရသော၊ သူတကာထက် သာသည့် ဘဝ ရဖို့ ရန် ငွေများများ ရှာရမည်ဟု သာ သိတတ်ခဲ့သော ဝန်းကျင်နောက်ခံနှင့် လူတစ်ယောက်သည် ပညာဖြင့် အသက်မွေးသော ဇနီးနှင့် ပေါင်းဖက်ကာ ပညာခင်သည့် သားသမီးတို့ ကို မွေးဖွားခဲ့လေသည်။ ။

လောကတွင် ငွေတစ်ခုအတွက်သာ အလုပ်လုပ်ရတာ မဟုတ်ကြောင်း နားမလည်သည့် အဖေတွင် အပြစ်မရှိ။ ကံကိုသာ အပြစ်ဆိုဖို့ ရှိသည်။ ။

ငြိမ်း၏ စူးလက်သော မျက်ဝန်းများ သည် အဖေ မျက်နှာထားတင်းတင်းကို အနည်းငယ်တော့ တုံ့ဆိုင်း ပြောင်းလဲစေပါသည်။ ။ ပထမတော့ အံ့အားတသင့်။ နောက်တော့ အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းသည့်ဘက်သို့ ယိမ်းလာသည်။ ။ ယိမ်းသည် ဆိုရုံလေးပါပဲ။ အကြည့်လွဲလိုက်ပြန်တော့လည်း မကြင်နာလေဟန် မျက်နှာရိပ်က ထင်းခနဲ ဆိုသလို ပေါ်လာပြန်သည်။ ။

သည် မျက်နှာကို ငေးကာ ငြိမ်းတွေနေသည်။ ။ တစ်ညလုံးလုံး လူးကာ လိမ့်ကာ အိပ်မပျော်လေတိုင်း တအံ့နွေးနွေး ခံစားရသောစကားတို့ သည် နှုတ်ဖျားမှာ တရွရွ ဖြစ်လာ၏။ ခုနေ ပြောလိုက်၊ မေးလိုက်လျှင် အဖေ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မည်နည်း။

"ဒီသားအဖတွေဟာ တော်ကြတော့၊ ဘာမဟုတ်တာလေးကိုပဲ စကားနိုင် လုနေတာပဲ"

ကြီးကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို ထမင်းစားပွဲအနီး တိုးကပ်လာပါသည်။ ။ ကြက်သားဟင်းပန်းကန်ကို ဇွန်းနှင့် တစ်ချက် နှစ်ချက် သပ်ကာ ပြင်ပါသည်။ ။ အဖေပန်းကန်ထဲသို့ အနှစ်နည်းနည်း ဆယ်တင်ပေးလိုက်သည်။ ။ ငြိမ်း၏ ပန်းကန်ထဲသို့လည်း

ပုစွန်ခြောက်ကြော် ခပ်ထည့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ ။

ငြိမ်းသည် ကြီးကြီးထံမှ သနပ်ခါးနံ့ကို ထင်းထင်း ရှူမိလျှင် အမေ့ကို ရုတ်ခြည်း လွမ်းဆွတ်လာပါသည်။ ။

ခုနေများ တော့ အမေ ရှိလျှင် ငြိမ်း ကြားသိခဲ့ရသမျှ စကားလုံးတို့ ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရင်ဖွင့်နိုင်ဦးမည်။ မေးလိုသမျှ မေးခွန်းတို့ ကိုလည်း အဖေ့ထံ မပေါက်ကြားစေရအောင် ကတိတောင်းကာ မေးနိုင်ဦးမည်။

အမေ့ကို မေးလိုသော မေးခွန်းများ ထဲတွင် တစ်ဖက်က စွပ်စွဲသလို အဖေ တကယ်ပဲ ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သလား၊ မဟုတ်ပါဘဲ အစွပ်စွဲခံခဲ့ရသလားဆိုတာ ပါလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ မြိုင်သာယာက ဘာကြောင့် ပြောင်းလာရသနည်း ဆိုတာလည်း ပါပါလိမ့်မည်။
